

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Tdo/66/2019
Identifikačné číslo spisu: 5114011335
Dátum vydania rozhodnutia: 23.02.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Šišková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:5114011335.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Šiškovej a sudcov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Martiny Zeleňakovej, v trestnej veci obvineného N. T. pre obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona a iné, na neverejnom zasadnutí konanom 23. februára 2021 v Bratislave, o dovolaní obvineného N. T. proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 11. augusta 2016, sp. zn. 3To/49/2016, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného N. T. odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Žilina (ďalej tiež „okresný súd" alebo „súd prvého stupňa") z 21. marca 2016 sp. zn. 3Tk/1/2014, bol obvinený N. T. (ďalej tiež „obvinený" alebo „dovolateľ") uznaný vinným z obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

- dňa 14. novembra 2013 v krátkom časovom úseku pred 09.20 hod v X. Q. J. na ulici H. XXXX/X, v byte č. XX na piatom poschodí obytného domu v úmysle usmrtiť svojho otca J. T., nar. X. H. XXXX, držiac J. T. za ruky ho vytlačil na balkón uvedeného bytu, kde ho v čase, keď sa opieral o zábradlie balkóna, sotil do oblasti hrudníka, čím ho prevalil cez zábradlie balkóna, v dôsledku čoho J. T. dopadol na asfaltový chodník pred vchod uvedeného bytového domu a v dôsledku pádu utrpel mnohopočetné drvivé poranenia orgánov a zlomeniny kostí skeletu, na následky ktorých zomrel.

Za to okresný súd uložil obvinenému N. T. podľa § 145 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 42 ods. 1 Trestného zákona, § 41 ods. 2 Trestného zákona, § 38 ods. 4 Trestného zákona a § 37 písm. m) Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 22 rokov, pre výkon ktorého ho podľa 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom strázenia. Podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona, § 78 ods. 1 Trestného zákona a § 77 ods. 1 písm. b) Trestného zákona uložil súd prvého stupňa obvinenému aj ochranný dohľad na 3 (tri) roky a

povinnosť po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody jedenkrát za mesiac osobne sa hlásiť u probačného a mediačného úradníka okresného súdu v mieste svojho pobytu.

Vyššie označeným rozsudkom okresný súd zároveň zrušil výrok o treste

- v rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 36T/18/2014-228 zo 6. marca 2014, právoplatnom toho istého dňa, ktorým bol obvinenému uložený trest odňatia slobody vo výmere 15 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym strážením,

- v rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 35T/53/2014-133 z 25. apríla 2014, právoplatnom toho istého dňa, ktorým okresný súd upustil od uloženia súhrnného trestu obvinenému, nakoľko trest odňatia slobody vo výmere 15 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom strážením uložený rozsudkom Okresného súdu Žilina č. k. 36T/18/2014-228 zo 6. marca 2014, možno považovať na ochranu spoločnosti a na nápravu páchatel'a za dostatočný,

- v rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 3T/48/2015-201 z 5. mája 2015, právoplatnom toho istého dňa, ktorým okresný súd upustil od uloženia ďalšieho trestu obvinenému, pretože trest uložený rozsudkom Okresného súdu Žilina č.k. 36T/18/2014-228 zo 6. marca 2014, právoplatným toho istého dňa, vo výmere 15 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom strážením, pokladal na ochranu spoločnosti a nápravu páchatel'a za dostatočný, ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušené výroky o treste obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Proti tomuto rozsudku okresného súdu podali obvinený a prokurátor Krajskej prokuratúry Žilina odvolania, ktoré Krajský súd v Žiline (ďalej tiež „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) uznesením z 11. augusta 2016, sp. zn. 3To/49/2016 podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

Proti naposledy označenému uzneseniu krajského súdu podal obvinený vo svoj prospech prostredníctvom svojej obhajkyne JUDr. Denisy Mrázovskej, advokátky so sídlom v Žiline, Mariánske námestie 2, dovolanie, a to z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) a písm. i) Trestného poriadku.

V dôvodoch podaného dovolania obvinený vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku vyjadril názor, že vykonaným dokazovaním mu nebolo preukázané naplnenie skutkovej podstaty obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona. Namietal, že tak súd prvého stupňa, ako aj súd odvolací jeho konanie nesprávne podriadili pod skutkovú podstatu uvedeného trestného činu opierajúc tento záver prevažne, respektíve výlučne len o výpoveď utajeného svedka, čím došlo aj k porušeniu jeho práva na obhajobu a naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. V tejto súvislosti vyčítal súdu prvého stupňa aj jeho záver spočívajúci v tom, že výpoveď utajeného svedka je v logickom súlade s výpoveďami svedkov P. U., Mgr. J. O., ktorí však priebeh skutku nevideli a svedok Mgr. J. O. naopak, podľa názoru obvineného, podporuje jeho obhajobné tvrdenia, keďže nepočul z bytu žiaden krik a ani hádku a so závermi znaleckého dokazovania realizovaného znalcami MUDr. Jaroslavom Ivanom a MUDr. Líviou Jančiovou namietajúc v tejto súvislosti, že pôvodne bol uznaný vinným zo spáchania širšieho skutku, ktorého časť po zrušení veci odvolacím súdom bola vypustená s odôvodnením, že len znalecké posudky vypracované MUDr. Jaroslavom Ivanom a MUDr. Líviou Jančiovou v kontexte s výpoveďou svedka J. U. nepostačujú na preukázanie konania predchádzajúceho vyhodneniu poškodeného z balkóna, pritom osamotená výpoveď utajeného svedka, pre konštatovanie viny v druhej časti konania už bola postačujúca.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu plynúcemu z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku obvinený poukázal na skutočnosť, že súd prvého stupňa, ktorého postup odvolací súd konvalidoval, odmietol vykonať obhajobou navrhované dôkazy za účelom preverenia pravdivosti výpovede utajeného svedka a takýto svoj postup dostatočne neodôvodnil, čím podľa názoru obvineného došlo k porušeniu § 2 ods. 10 Trestného poriadku, ako aj jeho práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (ďalej tiež „Dohovor“). Aj keď súd prvého stupňa nie je viazaný dôkaznými návrhmi strán, návrhy obvineného odmietol za situácie, že jeho odsúdenie bolo

založené najmä a v rozhodujúcej miere na výpovedi utajovaného svedka č. 1, preto uvedený postup považoval dovolateľ za zjavne rozporný so zásadou náležitého zistenia skutkového stavu, ktorý vyústil do zásadného porušenia práva na obhajobu obvineného, keďže potreba utajenia svedka č. 1 (jeho práva na ochranu života a zdravia) bola tak okresným ako aj krajským súdom „nadradená“ nad zachovanie práva obvineného na obhajobu bez toho, aby bol v prípade kolízie práv vykonaný test proporcionality, tak ako to požaduje judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej tiež „ESLP“). Uvedeným postupom tak súdu prvého stupňa, ako aj súdu odvolacieho, nie však samotným nevykonaním navrhnutých dôkazných prostriedkov, ale tým, že sa súdy náležite nevysporiadali s jeho dôkaznými návrhmi, došlo, podľa názoru obvineného, k porušeniu jeho práva na obhajobu zásadným spôsobom tak, ako to predpokladá ustanovenie § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. V tejto súvislosti obvinený poukázal na nález Ústavného súdu Českej republiky z 3. marca 1999, sp. zn. III. ÚS 210/98, z ktorého plynie potreba uplatnenia zásady subsidiarity pri použití inštitútu utajovaného svedka a na rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva (vo veciach Van Mechelen a iní proti Holandsku z 23. apríla 1997, Doorson proti Holandsku z 26. marca 1996, Visser proti Holandsku zo 14. februára 2002, Kamasinski proti Rakúsku z 19. decembra 1989), požadujúcich v prípade nevyhnutnosti anonymizácie svedka vykonať test proporcionality, teda skúmať vyváženú záujemov spravodlivého procesu na jednej strane a bezpečnosť a socioekonomickú existenciu, či súkromie svedka na strane druhej, pričom kľúčovým je predovšetkým druhý krok testu proporcionality, teda či nebolo k dispozícii iné opatrenie, ktoré by ochránilo záujmy stretávajúce sa s právom na výsluch svedka namietajúc, že ohrozenie bezpečnosti svedka je iné pri výpovedi proti organizovanému zločinu, ako pri výpovedi proti osobe, ktorá má povest' bitkára, ako je tomu v prípade obvineného.

V dôvodoch podaného dovolania obvinený ďalej poukázal na skutočnosť, že udalosť v byte bola pôvodne vyšetrovaná orgánmi činnými v trestnom konaní na podklade uznesenia o začatí trestného stíhania zo 14. novembra 2013 pod ČVS: ORP-1504/KM-CA-2003 pre podozrenie zo spáchania trestného činu usmrtienia (prípadne ako samovražda), pričom toho istého dňa bola v pozícii svedka vypočutá matka obvineného J. T. (teraz A.) a jeho bývalá družka T. U. už pod iným číslom vyšetrovacieho spisu ČVS: ORP-580/OVK-CA-2013 a v trestnej veci neznáameho, resp. nešpecifikovaného páchatela vo veci zločinu zabitia, pričom následne 21. novembra 2013 bolo obvinenému podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vznesené obvinenie pre zločin zabitia podľa § 148 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona bez toho, aby došlo k zmene právnej kvalifikácie pôvodne začatého trestného stíhania pre prečin usmrtienia. Vyššie popísané procesné skutočnosti predstavujú podľa názoru obvineného, podstatné okolnosti vo vzťahu k posúdeniu dôveryhodnosti utajovaného svedka č. 1, ako aj k reálnej existencii uvedeného dôkazu v čase, kedy došlo ku skutku, ktorý je mu kladený za vinu a v čase následného vykonávania jednotlivých procesných úkonov v prípravnom konaní. V tejto súvislosti obvinený namietal, že pokiaľ utajený svedok č. 1 (podľa odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa) mal byť prvý, kto kontaktoval tiesňovú linku 112 a mal pritom uviesť, že videl ako bola osoba vysotená z balkóna je evidentné, že orgány činné v trestnom konaní už od prvej chvíle (14. novembra 2013 približne od 9.20 hod.) vedeli, že malo dôjsť k trestnému činu vraždy a aj keď takouto informáciou od počiatku disponovali, celú udalosť vyšetrovali ako usmrtenie a následne ako zabitie a až v apríli 2014, teda 5 mesiacov po skutku, bola obvinenému oznámená zmena jeho právnej kvalifikácie na obzvlášť závažný zločin vraždy, a to po výsluchu utajovaného svedka 15. apríla 2014, hoci prokurátor Okresnej prokuratúry Žilina povolil utajenie údajov o totožnosti svedka v zmysle § 136 ods. 2 Trestného poriadku už 19. novembra 2013, pričom dôvod, prečo orgány činné v trestnom konaní vykonali výsluch utajovaného svedka č. 1 až 5 mesiacov od skutku, keď už bezprostredne po ňom mali informáciu o tom, že videl vysotenie z balkóna a zanechal svoje kontaktné údaje, nie je zrejmé. Tým podľa názoru obvineného došlo k jeho zavádzaniu osoby, pretože sa v prebiehajúcom trestnom konaní bránil s vedomím, že dôkazná situácia je úplne iná.

Obvinený ďalej namietal, že dôvody utajenia totožnosti svedka č. 1 v zmysle § 136 ods. 2 Trestného poriadku sa dozvedel až na hlavnom pojednávaní konanom 20. apríla 2015, kedy bol utajený svedok č. 1 vypočutý prostredníctvom technického zariadenia na prenos zvuku a kedy prokurátor odôvodnil potrebu utajenia jeho totožnosti tým, že obvinený je, ako to plynie z odpisu registra trestov, osobou so sklonmi k násilnej trestnej činnosti, vzhľadom na trestnú sadzbu bolo podľa názoru prokurátora veľmi

pravdepodobné, že nie priamo zo strany obvineného, ale zo strany tretích osôb, a to jeho blízkych, mohli byť reálne vykonávané úkony smerujúce k ublíženiu a zastrašovaniu utajeného svedka, a to aj s ohľadom na osobné pomery tohto svedka k rodine T.. Tieto dôvody utajenia totožnosti svedka č. 1 považoval obvinený len za predpoklady a dohady bez uvedenia konkrétnych informácií a navyše za klamlivé, keďže dotknutý utajovaný svedok sa vyjadril, že obvineného predtým nepoznal, nikdy ho ani nevidel, nepoznal ani jeho a ani jeho rodinu.

V tejto súvislosti obvinený uviedol, že aj keď dochádza ku kontradiktórnemu výsluchu utajovaného svedka, teda, že utajovaný svedok je vypočúvaný prostredníctvom zariadení určených na prenos zvuku a obrazu so zmenou hlasu a výzoru, obvinený a obhajca napriek tomu nemajú priestor na spochybnenie dôveryhodnosti tohto svedka na základe informácií o jeho osobe a nie sú schopní plne pozorovať správanie utajovaného svedka pri výsluchu. Takýto postup je síce v súlade s Trestným poriadkom, ak by však odsúdenie obvineného bolo výlučne alebo v rozhodujúcej miere založené na výpovedi takéhoto svedka, ako je tomu aj v prípade prejednávanej veci, hoci by aj obvinený mal možnosť utajovaného svedka vypočúvať, nie je možné konštatovať rešpektovanie práva obvineného na spravodlivý proces, keďže pojem rozhodujúci dôkaz v zmysle judikatúry predstavuje dôkaz takej dôležitosti alebo významu, na základe ktorého možno predpokladať výsledok rozhodnutia.

Naplnenie dovolacieho dôvodu plynúceho z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku videl obvinený aj v tom, že mu počas výsluchu dotknutého utajovaného svedka bolo znemožnené overiť pravdivosť jeho výpovede, keďže súd prvého stupňa nevyhovel návrhu jeho obhajcu na prerušenie spomínaného výsluchu za účelom zabezpečenia fotodokumentácie z miesta činu a jej predloženia dotknutému svedkovi, aby označil miesto, odkiaľ pozoroval priebeh skutkového deja, v dôsledku námietky prokurátora, že by tak mohlo dôjsť k odhaleniu totožnosti utajovaného svedka č. 1, pretože podozrivé osoby si mohli všimnúť vozidlo svedka v čase skutku. Podľa názoru dovolateľa tak súd prvého stupňa nevykonal žiaden test proporcionality zameraný na posúdenie potreby utajenia svedka a neumožnil obvinenému alebo ani jeho obhajcovi vykonať ani jeden dôkaz na preverenie pravdivosti výpovede utajovaného svedka. Za absurdnú považoval dovolateľ vyššie naznačenú námietku prokurátora proti vykonaniu dokazovania fotodokumentáciou, ktorý vyjadril obavu z možného ohrozenia utajenia totožnosti svedka z dôvodu, že podozrivé osoby si mohli počas skutku všimnúť jeho vozidlo, keďže priebeh skutku bol tak emočne vypätý, že je absolútne nereálne, aby ktokoľvek na mieste činu vnímal zaparkované vozidlá. Vyššie popísaný postup okresného súdu a prokurátora vyznieva, podľa názoru dovolateľa, tendenčne, ako snaha utajiť za každú cenu identitu a obsah výpovede utajovaného svedka č. 1, preto týmto postupom boli potlačené všetky jeho práva garantované trestnými a medzinárodnými právnymi normami. V tejto súvislosti obvinený poukázal na skutočnosť, že ESĽP považoval za podstatné z hľadiska posudzovania primeranosti vyvažujúcich procesných opatrení, v prípade výsluchu utajovaných svedkov, možnosť obhajoby aj keď nepriamo, položiť svedkovi vlastné otázky napríklad písomnou formou a zabezpečenie toho, že obvinený má možnosť podať vlastné vysvetlenie ku skutočnostiam a spochybniť dôveryhodnosť neprítomného (anonymného) svedka vychádzajúc z obsahu rozhodnutí vo veci Paič proti Chorvátsku č. 47082/12 z 29. marca 2016, ako aj vo veci Al - Khawaja a Tahery proti Spojenému kráľovstvu č. 26766/05 z 15. decembra 2011), kde ESĽP uviedol, že rozhodnutie založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na svedectve utajovaného svedka nie je automatickým porušením čl. 6 Dohovoru za predpokladu, že obvinenému sú poskytnuté dostatočné záruky na to, aby mohol navrhnuť dôkazy, ktorými by anonymné svedectvo spochybnil, pričom súd, ktorý pripustí anonymné svedectvo ako rozhodujúci dôkaz, musí túto výpoveď podrobiť dôkladnej kontrole.

Na základe vyššie uvedeného dospel dovolateľ k záveru, že okresný súd a následne aj súd krajský postupovali v rozpore s konštantnou judikatúrou, ako aj so základnými zásadami trestného konania. Vyjadril názor, že jeho odsúdenie je založené len a v prevažnej miere na výpovedi utajovaného svedka, napriek tomu vyššie uvedené súdy jeho výpoveď nepodrobili prísnej kontrole, respektíve previerke inými dôkaznými prostriedkami navrhovanými obvineným, a to aj napriek rozporom medzi jeho výpoveďami prednesenými v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní, okresný súd len formálne a alibisticky opakoval potrebu utajenia totožnosti dotknutého svedka bez špecifikovania konkrétnych skutočností

(išlo len o dohady) a rovnako automaticky zamietal dôkazné návrhy dovolateľa zamerané na preverenie pravdivosti výpovede utajovaného svedka s odôvodnením, že hrozí jeho odtajnenie. Okresný súd, podľa názoru obvineného, opomenul, že právo obvineného garantované čl. 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru zahŕňa aj právo obvineného preveriť a spochybníť svedkov svedčiacich proti nemu (v jeho neprospech).

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu plynúcemu z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku obvinený namietal, že výsluch svedkyne T. U. v prípravnom konaní uskutočnený 10. júna 2014 je nezákonným dôkazom, pretože, podľa jeho názoru, počas uvedeného výsluchu bol na dotknutú svedkyňu vyvíjaný nátlak v podobe opakovaných poučení zo strany vyšetrovateľky policajného zboru v tom smere, že svojou výpoveďou v prospech obvineného sa môže stať spoluvinníkom obzvlášť závažného zločinu vraždy, kvôli čomu jej môže byť vznesené obvinenie, pričom jej bude hroziť vysoký trest (strana 6 zápisnice). Navyše v prvotných fázach konania bol výsluch spomínanej svedkyne vykonávaný v nočných hodinách a neskôr, keď dotknutá svedkyňa opakovane tvrdila svoju verziu skutku (o vyskočení otca dovolateľa z balkóna), bola opakovane zastrašovaná hrozbou trestného stíhania voči jej osobe, z tohto dôkazu potom vychádzal aj znalecký posudok znalkyne Mgr. Doničovej, v ktorom sa vyjadrovala k osobe spomínanej svedkyne a vo vzťahu k tomuto nezákonnému výsluchu boli na hlavnom pojednávaní odstraňované rozpory, čo obvinený taktiež považoval za nezákonný postup z dôvodu, že podľa jeho názoru nie je možné odstraňovať rozpory vo vzťahu k dôkazu, ktorý bol získaný nezákonným spôsobom.

Obvinený v podanom dovolaní ďalej namietal nezákonnosť znaleckého posudku týkajúceho sa hodnovernosti svedkýň J. A. a T. U. vypracovaného znalkyňou Mgr. Doničovou z dôvodu, že orgány činné v trestnom konaní uložili znalkyni, aby sa vyjadrila k hodnovernosti výpovede každej zo spomínaných svedkýň s tým, že následne bola spomínaná znalkyňa vypočutá na hlavnom pojednávaní, kedy zotrvala na svojich záveroch spočívajúcich v tom, že výpovede vyššie uvedených svedkýň nie je možné považovať za hodnoverné, pritom hodnotenie výpovede svedka z hľadiska jeho vierohodnosti patrí, podľa názoru obvineného, odvolávajúc sa na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 19. júla 2012, sp. zn. 6Tost/23/2012 súdu, nie znalcovi - psychológovi.

V podstate na základe vyššie uvedených dôvodov obvinený navrhol, aby dovolací súd, podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že v úvode označeným rozsudkom okresného súdu a uznesením krajského súdu bol porušený zákon v neprospech obvineného, podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku tieto rozhodnutia zrušil vo všetkých výrokoch a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal, aby okresný súd vec znovu prerokoval a rozhodol. Zároveň navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky súčasne rozhodol podľa § 380 ods. 2 Trestného poriadku.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor Krajskej prokuratúry Žilina (ďalej tiež „prokurátor“), ktorý uviedol, že prakticky celý text dovolania je, podľa jeho názoru, snahou dovolateľa dosiahnuť revíziu skutkového stavu ustáleného právoplatnými rozhodnutiami súdov v základnom trestnom konaní, čo je však v rozpore s § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Podotkol zároveň, že na Okresnom súde Žilina prebieha aj konanie o povolenie obnovy konania pod sp. zn. 22Nt/4/2018. Vo vzťahu k námietke, že odsúdenie obvineného je založené výlučne na výpovedi utajovaného svedka, prokurátor uviedol, že spadá skôr pod článok 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a v tejto súvislosti poukázal na odôvodnenie uznesenia krajského súdu (strana 7-8), kde súd konštatoval, že obvinený nebol uznaný za vinného iba výlučne na podklade výpovede utajovaného svedka, ale aj na podklade iných dôkazov, pričom zároveň uviedol objektívne dôvody pre nutnosť utajenia identity tohto svedka pred obvineným. V podstate na základe vyššie uvedených dôvodov navrhol dovolanie obvineného odmietnuť.

K vyjadreniu prokurátora sa podaním doručeným Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky 15. októbra 2019, prostredníctvom svojej obhajkyne, vyjadril obvinený a uviedol, že podaným dovolaním sa nesnaží o revíziu skutkových zistení, ale o odstránenie nezákonnosti v postupe súdov nižšieho stupňa (teda tak okresného, ako aj krajského), keďže jeho odsúdenie je podľa jeho názoru založené výlučne a len na výpovedi utajovaného svedka, ktorý jediný mal vidieť priebeh skutku odohrávajúceho sa na balkóne

bytového bytu. Obvinený v podanom vyjadrení zároveň doplnil svoje dovolacie dôvody v tom smere, že jeho právo na obhajobu bolo v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zásadne porušené aj tým, že na hlavnom pojednávaní vykonávanom okresným súdom predsedníčka senátu pri výsluchu utajovaného svedka zamietla jeho otázky, čím mu nebol umožnený výsluch dotknutého svedka. Navyše okresný súd neprijal ani návrhy obhajoby na dokazovanie (a to vykonanie rekonštrukcie, preverky výpovede na mieste činu, vyšetrovacieho pokusu), ktorými obhajoba chcela preveriť skutočnosť uvádzané utajovaným svedkom, čím jej bolo znemožnené a odopreté právo spochybníť tvrdenia uvedeného svedka. Naplnenie dovolacieho dôvodu plynúceho z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku videl obvinený aj v tom, že konštatovanie oboch súdov (tak okresného, ako aj krajského) o naplnení úmyslu usmrtiť svojho otca, podľa názoru dovolateľa, neplynie zo žiadneho z vykonaných dôkazov, a to ani z výpovede utajeného svedka, ktorého vierohodnosť spochybnil, naopak z výpovedí osôb, ktoré sa v čase skutku nachádzali na jeho mieste, podľa názoru obvineného, plynú záver jedine o sebevražednom konaní jeho otca.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolacích (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní posúdil naplnenie procesných podmienok pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou na jeho podanie [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) a na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku). Zistil ďalej, že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok proti výroku o treste (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku [§ 382 písm. c) Trestného poriadku].

V prvom rade sa žiada uviesť, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným a záväzným rozhodnutiam súdov predstavuje výrazný zásah do právnej istoty a stability právnych vzťahov v právnom štáte. Aj z uvedeného dôvodu je dovolanie určené k náprave najzásadnejších a zákonom taxatívne vymedzených procesných a hmotnoprávných väd, ktoré by svojimi dôsledkami mohli zásadne ovplyvniť trestné konanie, respektíve jeho procesný výsledok. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvého a druhého stupňa [primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod číslom 57/2007].

Jednotlivé dovolacie dôvody [§ 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku], ktoré môže dovolateľ uplatňovať, sú vymedzené taxatívne a podstatne užšie ako dôvody zakotvené v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní, aby sa príliš širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nenarušovala právna istota. Dovolanie teda nezakladá ďalšiu riadnu opravnú inštanciu a nepredstavuje „ďalšie odvolanie“. (Primerane napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Tdo/67/2018, 4Tdo/17/2019, 4Tdo/23/2019, 5Tdo/85/2017, 5Tdo/7/2020.).

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie situácia spočívajúca v tom, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiaden trestný čin, alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu, alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný - podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone,

pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu (primerane napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Tdo/29/2018, 2Tdo/6/2019, 5Tdo/48/2018).

Naposledy citované ustanovenie teda slúži výlučne na nápravu hmotnoprávných chýb a jeho znenie za bodkočiarkou vylučuje možnosť úspešne sa domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je rozhodnutie založené, s výnimkou uvedenou v ustanovení § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

Inak povedané, vo vzťahu k skutkovému stavu zistenému skôr konajúcimi súdmi, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru a nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov - ich posudzovanie je dominanciou konania odvolacieho. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvolaciu“ inštanciu zameranú na preskúmanie rozhodnutí súdu druhého stupňa [primerane uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2Tdo/7/2018 z 3. septembra 2018 (publikované v Zbierke pod číslom 96/2018)].

Dovolací súd teda hodnotí skutkový stav pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku len z toho hľadiska, či skutok, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, a ktorý je vymedzený v takzvanej skutkovej vete napadnutého rozsudku, zodpovedá znakom skutkovej podstaty príslušného trestného činu, pod ktorú bol napadnutým rozsudkom podradený.

Obvinený N. T. bol v úvode označeným rozsudkom okresného súdu uznaný vinným z obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona. S takto ustáleným právnym posúdením zisteného skutku sa krajský súd, ako to vyplýva z jeho v úvode označeného uznesenia, v plnom rozsahu stotožnil.

Obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona sa dopustí ten, kto iného úmyselne usmrť a tento čin spácha na chránenej osobe, ktorou sa v zmysle § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona v spojení s § 127 ods. 4 Trestného zákona rozumie aj otec páchatel'a.

Z obsahu skutku tak, ako ho súd prvého stupňa ustálil a pojal do takzvanej skutkovej vety svojho rozsudku, a s ktorým sa krajský súd bezo zmeny stotožnil, v podstate plynie, že obvinený vytlačil svojho otca na balkón na piatom poschodí obytného domu, tam ho sotil do oblasti hrudníka, čím ho prevalil cez zábradlie balkóna, v dôsledku čoho otec obvineného dopadol na asfaltový chodník a utrpel zranenia, na následky ktorých zomrel.

Vyššie popísané ustálené konanie obvineného nepochybne znaky obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona napĺňa, čo znamená, že konanie obvineného bolo subsumované pod správne ustanovenie Trestného zákona, a teda napadnuté rozhodnutie je založené na správnom právnom posúdení zisteného skutku.

Námietky založené na vyvodzovaní iných (vlastných) hodnotiacich záverov na základe výpovedí svedkov, o ktoré súd prvého stupňa oprel vinu obvineného a námietky založené na porovnávaní rozsahu dokazovania postačujúceho pre uznanie viny, sú skutkového charakteru, ktorými sa obvinený snaží dosiahnuť prehodnotenie zisteného skutkového stavu a jeho zmenu podľa svojich predstáv.

Vzhľadom ale na to, ako to už bolo niekoľkokrát zopakované, že dovolací súd vychádzajúc z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku správnosť a úplnosť zisteného skutku nemôže skúmať a meniť, námietky vyššie uvedeného charakteru žiaden dovolací dôvod, a to ani vyplývajúci z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku nenapĺňajú.

V súvislosti s doplnením dovolania obvineného sa žiada uviesť, že námietky chýb rozhodnutia a konania v zmysle § 374 ods. 1 (ods. 3) Trestného poriadku s označením dôvodu dovolania podľa požiadavky

odseku 2 naposledy označeného ustanovenia (teda uplatnene' riadne), sú obligatórnou náležitosťou dovolania - ak je v dovolaní uvedená aspoň jedna taká námietka, bude sa ňou dovolací súd zaoberať (pokiaľ sú splnene' ostatne' zákonne' podmienky dovolacieho konania). Dovolací súd sa však nebude zaoberať námietkami uplatnenými po uplynutí lehoty na podanie dovolania uvedenej v § 370 ods. 1, 2 Trestného poriadku (teda nie včas), okrem konštatácie ich oneskoreného uplatnenia (primerane už spomínané rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 96/2018).

Z predloženého spisu je zrejmé, že v úvode označené rozhodnutie krajského súdu bolo obvinenému doručené 30. septembra 2016 a obhajcovi 4. októbra 2016, čo znamená, že trojročná lehota na podanie dovolania podľa § 370 ods. 1 Trestného poriadku obvinenému uplynula 4. októbra 2019. Dovolateľ doručil okresnému súdu podanie označené ako Doplnenie dovolania, vrátane vyjadrenia k vyjadreniu prokurátora, prostredníctvom svojej obhajkyne, osobne 15. októbra 2019, teda evidentne po uplynutí zákonom stanovenej trojročnej lehoty, preto sa doplnenými dôvodmi dovolania týkajúcimi sa nedostatku úmyslu na strane dovolateľa, ako aj neumožnenia kladená otázok utajenému svedkovi predsedníčkou senátu okresného súdu, ktoré obvinený neuplatnil v pôvodne v zákonom stanovenej lehote podanom dovolaní, už nie je možné zaoberať.

Napriek tomu, nad rámec uvedeného len úplnosť najvyšší súd dodáva, že aj záver o zavinení páchatela musí byť preukázaný výsledkami dokazovania. Z vykonaného dokazovania musí logicky vyplynúť zistenie, či v prejednávanej veci je/nie je prítomné zavinenie v zmysle trestnoprávnom a v akej forme, čo je síce záver právny, ale aj právny záver o subjektívnych znakoch trestného činu sa musí zakladať na skutkových zisteniach súdu vyplývajúcich z vykonaného dokazovania rovnako ako záver o objektívnych znakoch trestného činu. Avšak skutočnosti psychického života významné pre právny záver o tom, či tu je/nie je zavinenie a v akej forme, sú predmetom dokazovania práve tak, ako všetky ostatne' okolnosti naplňajúce znaky trestného činu a nemôžu byť teda realizovane', respektíve prehodnocovane' v dovolacom konaní dovolacím súdom (primerane napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Tdo/22/2013, 6Tdo/49/2015).

Ako to už bolo vyššie uvedené dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa. Tento dovolací dôvod preto nemôže naplňať ani poukaz na to, že nebola v konaní preukázaná vykonaným dokazovaním subjektívna stránka trestného činu. Táto totiž predstavuje vnútorný vzťah páchatela k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkovane, t. j. tak ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, ktoré je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia. Predmetom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku potom môže byť už len nesprávne právne posúdenie takto ustáleného skutku v skutkovej vete ustálenej súdmi prvého a druhého stupňa, ale nikdy samotné skutkové zistenie, ktoré sú jej obsahom, a ktoré nie je možné akokoľvek doplňať a meniť (rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 3/2011).

Z oboma súdmi (okresného, ale aj krajského) ustáleného skutku plynie, že obvinený vytlačil poškodeného na balkón na piatom poschodí obytného domu, kde ho sotením do hrudníka prevalil cez zábradlie, v dôsledku čoho poškodený v podstate z balkóna vypadol a dopadol na asfaltový chodník. Dovolateľ si musel byť nepochybne vedomý toho, že pokiaľ vysotí poškodeného (svojho otca) z balkóna nachádzajúcom sa na piatom poschodí, ktorý v dôsledku toho dopadne na asfaltový chodník (vzhľadom na to, že išlo o miesto trvalého bydliska obvineného, nepochybne prostredie, kde ku skutku došlo, poznal), utrpí zranenia nezlučiteľné so životom. Obvinený teda nepochybne svojho otca úmyselne usmrtil, a preto oba súdy tak okresný, ako aj krajský postupovali správne, keď konanie obvineného právne posúdili ako obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona.

A pokiaľ ide o námietky obvineného týkajúce sa neumožnenia mu klásť otázky utajenému svedkovi, k tomu sa, okrem skutočnosti, že boli uplatnené po uplynutí zákonom stanovenej lehoty, žiada (avšak už len nad rámec pre úplnosť) uviesť, že obvinenému táto skutočnosť musela byť známa už v základnom konaní (teda tak v konaní pred okresným, ako aj krajským súdom), napriek tomu tieto námietky

najneskôr v odvolacom konaní neuplatnil, prítom podľa § 371 ods. 4, veta prvá, Trestného poriadku, dôvody podľa odseku 1 písm. a) až g) nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti.

Navyše obvinený v doplnení svojho dovolania len vo všeobecnosti skonštatoval, že zamietnutím otázok predsedníčkou senátu okresného súdu mu nebolo umožnené utajeného svedka vypočuť (prítom predseda senátu podľa § 253 ods. 1, veta prvá Trestného poriadku vedie hlavné pojednávanie a nariaďuje všetky opatrenia smerujúce na zabezpečenie jeho riadneho priebehu, je teda oprávnený a zároveň povinný nepripustiť otázky sugestívne, kapciózne, nesúvisiace s prejednávanou vecou, či v prípade utajeného svedka smerujúce k odhaleniu jeho totožnosti a podobne), a to bez toho, aby obvinený v doplnení svojho dovolania konkrétne vecne vymedzil, nepripustením ktorých otázok predsedníčka senátu postupovala v rozpore so svojím vyššie uvedeným oprávnením a aký konkrétny materiálny dopad malo nepripustenie tej-ktorej konkrétnej otázky na práva obvineného. Nie je totiž úlohou dovolacieho súdu domýšľať si, či hľadať, v čom by mohli spočívať konkrétne dôvody obvineného námietok (primerane napríklad rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 518/2019). Napokon z obsahu zápisnice o hlavnom pojednávaní, na ktorom bol utajený svedok vypočutý neplynie, že by obvinený alebo jeho obhajca postup predsedníčky senátu súdu prvého stupňa namietali, či namietali nesprávnosť alebo neúplnosť zápisnice o hlavnom pojednávaní, naopak zo spomínanej zápisnice je zřejmé, že tak obhajca, ako aj obvinený svoje právo vypočuť utajeného svedka využili a svedkovi kládli početné otázky, vrátane vzťahu utajeného svedka k obvinenému.

Vyššie uvedenými námietkami teda obvinený dovolací dôvod plynúci z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku nenaplnil.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Podľa § 371 ods. 4, veta prvá, Trestného poriadku, dôvody podľa odseku 1 písm. a) až g) nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti.

V súvislosti s vyššie uvedeným dovolacím dôvodom vyplývajúcim z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku obvinený namietal, že výsluch svedkyne T. U. zo 14. novembra 2013 bol vykonaný v nočných hodinách, že počas výsluchu 10. júna 2014 bol na uvedenú svedkyňu vyvíjaný nátlak v podobe opakovaného poučovania a namietal zadávanie otázok znalkyni Mgr. Doničovej na účely vypracovania znaleckého posudku.

Je však zřejmé, že vyššie namietané skutočnosti boli obvinenému známe už v pôvodnom konaní, no napriek tomu ich ani v konaní pred odvolacím súdom nenamietal, preto tieto námietky v dovolacom konaní vychádzajúc z citovaného ustanovenia § 371 ods. 4 Trestného poriadku nebolo možné úspešne použiť.

Obvinený, ktorému v dovolacom konaní namietané okolnosti sú známe už v pôvodnom konaní a napriek tomu ich najneskôr v konaní pred odvolacím súdom, v rámci ktorého by ich bolo možné napraviť, neuplatní, dáva týmto jednoznačne najavo, že ich nepovažuje za spôsobilé zásadným spôsobom zmeniť jeho postavenie, či spôsobiť mu zásadnú ujmu na jeho právach. Prítom dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným a záväzným rozhodnutiam súdov predstavuje výrazný zásah do právnej istoty a stability právnych vzťahov v právnom štáte. Aj z uvedeného dôvodu je dovolanie určené k náprave najzásadnejších a zákonom taxatívne vymedzených procesných a hmotnoprávných väd, ktoré by svojimi dôsledkami mohli zásadne ovplyvniť trestné konanie, respektíve jeho procesný výsledok (primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom R 57/2007 a k otázke súladnosti právnej úpravy podľa § 371 ods. 4 Trestného poriadku s Ústavou Slovenskej republiky rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. II. ÚS 499/2016 z 15. júna 2016).

Nad rámec uvedeného len pre úplnosť najvyšší súd dodáva, že vychádzajúc z ustanovenia § 55 ods. 2 Trestného poriadku úkony trestného konania môžu orgány činné v trestnom konaní v odôvodnených prípadoch vykonávať aj po 20.00 hodine, preto len samotná skutočnosť, že výsluch bol vykonávaný v nočných hodinách bez ďalšieho jeho nezákonnosť nespôsobuje, napokon dotknutá svedkyňa počas vyššie spomínaného výsluchu v nočných hodinách ani nevypovedala (využila svoje právo vypovedať) a obdobne tak ani opakované zákonné poučenie svedka o povinnosti vypovedať pravdu a následkoch jej nesplnenia samé osebe bez ďalšieho nezákonnosť jeho výpovede nespôsobuje. Pokiaľ ide o znalca z odboru psychológie, ten síce nie je oprávnený riešiť otázku, či v tom-ktorom konkrétnom prípade svedok hovorí pravdu, pretože takáto otázka je otázkou právnou, ktorej riešenie prináleží súdu, každopádne ale sa znalec - psychológ môže vyjadriť k vierohodnosti svedka vo všeobecnej rovine, teda k štruktúre jeho osobnosti, jeho charakterovým vlastnostiam a podobne z pohľadu, či svedok má sklony ku klamstvu, skresľovaniu, ovplyvniteľnosti a tak ďalej a v špecifickej rovine napríklad v smere ne/súladu jeho verbálneho a neverbálneho prejavu a podobne. Navyše aj keby snád' znalkyni bolo zadané odpovedať aj na právnu otázku, ktorej riešenie jej neprináleží, táto skutočnosť sama osebe nemá za následok nezákonnosť znaleckého posudku ako celku. V takýchto prípadoch súd na riešenie právnej otázky znalcom samozrejme neprihliadne, nič mu však nebráni použiť jeho odborné závery (ak súčasťou znaleckého posudku sú).

Vyššie uvedenými námietkami preto dovolací dôvod vyplývajúci z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku naplnený nebol.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Právo na obhajobu patrí k základným atribútom spravodlivého procesu. Je jedným zo základných práv obvineného, ktoré je zakotvené v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a následne aj v § 2 ods. 9 Trestného poriadku. Porušenie práva na obhajobu je síce dôvodom na podanie dovolania [citované ustanovenie § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku], avšak zákon (Trestný poriadok) pre uplatnenie takéhoto dovolacieho dôvodu predpokladá len zásadné porušenie práva na obhajobu, (teda nie každé aj bezvýznamné porušenie tohto práva bez materiálneho dopadu na práva a postavenie obvineného zakladá vyššie označený dovolací dôvod).

Právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 4 Trestného poriadku).

Za porušenie práva na obhajobu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku však nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, respektíve uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Trestného poriadku. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu urobený v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (rozhodnutie najvyššieho súdu publikované Zbierke pod číslom R 7/2011).

Vychádzajúc z ustanovenia § 272 ods. 3 Trestného poriadku obvinený je síce v rámci práva na obhajobu oprávnený navrhovať dôkazy a určitý dôkaz aj sám zabezpečiť, je ale na úvahe orgánov činných v trestnom konaní a súdu, ktoré z dôkazov vykoná, respektíve zabezpečí. V rámci práva na obhajobu, v konaní pred súdom je povinnosťou súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritorným rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť, alebo ho odmietnuť, alebo rozhodnúť, že sa

ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom R 116/2014).

Súd vykonávajúci dokazovanie teda návrhmi strán, ani ich názormi, čo do rozsahu dokazovania, nie je viazaný. Je výlučne na zväžení súdu, vykonanie ktorého z dôkazov má pre rozhodnutie veci podstatný význam, a vykonanie ktorého naopak, nie je právne významné, keďže pre vydanie rozhodnutia nie je podstatné, koľko dôkazov je vykonaných, ale aká je ich dôkazná sila (argumenta ponderantur, non numeratur). Súd je však povinný s návrhmi strán v konaní, čo do rozsahu dokazovania, sa vysporiadať (primerane rozhodnutia najvyššieho súdu napríklad sp. zn. 5Tdo/54/2019, 4Tdo/34/2018).

Naplnenie naposledy označeného dovolacieho dôvodu videl obvinený okrem iného v tom, že súdy (tak okresný, ako aj krajský) nevyhoveli jeho návrhom na doplnenie dokazovania, ich nevykonanie nezdôvodnili, prípadne dostatočne sa s odôvodnením zamietnutia nevysporiadali.

Okresný súd na hlavnom pojednávaní konanom 21. marca 2016 pred ukončením dokazovania uznesením podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku odmietol vykonať dôkazy navrhované obhajobou, pretože ako to plynie z odôvodnenia jeho rozsudku (strana 34), vo veci bolo možné rozhodnúť už na základe doposiaľ vykonaných dôkazov, pričom konkrétne výpovede spolupracovníkov svedka N. Q. považoval okresný súd za nadbytočné, pretože z výpovede dotknutého svedka jednoznačne vyplýva, že pád poškodeného z balkóna nevideli (strana 35 uvedeného rozsudku), obdobne tak za nadbytočné považoval súd prvého stupňa aj znalecké dokazovanie na overenie pravdivosti výpovedí anonymného svedka č. 1 a svedka U., pretože z vykonaného dokazovania nevyplývajú žiadne skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné pochybovať o schopnosti uvedených svedkov správne vnímať prežité udalosti a reprodukovať ich (str. 34 dotknutého rozsudku). Návrh obhajoby na vykonanie vyšetrovacieho pokusu, preverky na mieste samom a opätovný výsluch anonymného svedka č. 1 za účelom overenia pravdivosti výpovede uvedeného svedka okresný súd odmietol z dôvodu, že z obsahu spisu a najmä z fotodokumentácie z miesta činu bez akýchkoľvek pochyb vyplýva, že tento svedok mohol vidieť to, čo uvádza vo výpovedi a vo výhlade mu nebránila žiadna prekážka (strana 34 a 35 rozsudku okresného súdu).

Pokiaľ ide o návrh na vykonanie rekonštrukcie, napriek tomu, že tento dôkaz vykonaný nebol, obvinený na hlavnom pojednávaní (21. marca 2016) pred ukončením dokazovania uviedol, že nemá ďalšie dôkazné návrhy.

Vyhlásenie procesnej strany o tom, že nemá návrhy na doplnenie dokazovania v záverečnej fáze súdneho konania, je konečným prejavom strany o disponovaní s právom na navrhovanie doplnenia dokazovania a v prípade predtým uplatnených návrhov na doplnenie dokazovania jednoznačným prejavom, že na pôvodných návrhoch na doplnenie dokazovania procesná strana netrvá a teda, že ich berie späť. Rešpektovanie takto prejavenej vôle strany súdom, nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 116/2014).

Navyše aj keď okresný súd výslovne nevyhovenie návrhu na vykonanie rekonštrukcie neodôvodnil, z vyššie uvedeného, ale aj z celého kontextu rozhodnutia (primerane v tomto smere rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tdo 45/2018, Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 436/2019) plynie, ako to už bolo napokon vyššie naznačené, že súd prvého stupňa považoval skutkový stav za spoľahlivo preukázaný vykonanými dôkazmi, preto nepovažoval za potrebné ďalšie dôkazy (a to ani rekonštrukciu) vykonávať. Napokon rekonštrukcia a vyšetrovací pokus, ktorými chcel obvinený preveriť pravdivosť výpovede utajeného svedka, sú založené na podobnom postupe (podľa § 159 ods. 2 Trestného poriadku sa na postup pri rekonštrukcii primerane použijú ustanovenia o vyšetrovacom pokuse), pritom vykonanie vyšetrovacieho pokusu okresným súdom odmietnuté a zdôvodnené bolo.

Z uvedeného je teda zrejmé, že súd prvého stupňa sa dôkaznými návrhmi obvineného zaoberal, procesne naň reagoval a pred meritórnym rozhodnutím, teda pred vyhlásením v úvode tohto rozhodnutia

označeného rozsudku, ich odmietol, pričom krajský súd sa s jeho postupom, ako to vyplýva z jeho rozhodnutia (strana 5), stotožnil. Zároveň v dôvodoch spomínaného rozsudku, ako je to vyššie uvedené, okresný súd vysvetlil, prečo dotknuté návrhy na doplnenie dokazovania odmietol, pričom tento obsah a rozsah vlastnej úvahy okresného súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov, ktorú nie je možné považovať za svojvoľnú, či arbitrárnu, dovolací súd v rámci dovolacieho konania, nie je oprávnený preskúmať, pretože by to odporovalo viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkovým stavom podľa § 371 ods. 1 písm. i), veta za bodkočiarkou, Trestného poriadku, podľa ktorého správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť. (Primerane už spomínané rozhodnutie publikované pod číslom R 7/2011).

Preto vyššie uvedenými námietkami obvineného k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nedošlo.

Pokiaľ obvinený videl zásadné porušenie svojho práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku aj v tom, že zmena právnej kvalifikácie skutku a jeho posúdenie ako obzvlášť závažného zločinu vraždy mu bola oznámená päť mesiacov od skutku, po vypočutí utajeného svedka, čo znamená, že po túto dobu bol zavádzaný a bránil sa s vedomím, že dôkazná situácia je iná, sa žiada uviesť, že právna kvalifikácia skutku nie je v priebehu trestného konania nemenná, ale je závislá od stavu dôkaznej situácie, pričom policajt, prokurátor a súd, v tej-ktorej príslušnej fáze trestného konania (prípravné konanie a konanie pred súdom), posudzujú právnu kvalifikáciu skutku samostatne, v závislosti od stavu dôkaznej situácie, preto je aj zmena právnej kvalifikácie skutku prípustná, či už v prípravnom konaní (§ 206 ods. 6 Trestného poriadku) alebo v konaní pred súdom (§ 243 ods. 2 Trestného poriadku, § 244 ods. 2 Trestného poriadku a § 284 ods. 2 Trestného poriadku). Upozornenie obvineného na zmenu právnej kvalifikácie skutku podľa § 206 ods. 6 Trestného poriadku ako obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona bolo vyhotovené 25. marca 2014 a obvinenému doručené 28. marca 2014, anonymný svedok č. 1 vypovedal v prejednávanej veci v prípravnom konaní 15. apríla 2020 (teda po oznámení o zmene právnej kvalifikácie), pričom obžaloba na obvineného pre obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona bola podaná 19. novembra 2014. Z vyššie uvedeného je potom zrejmé, že aj keď prvých päť mesiacov sa trestné konanie v prípravnom konaní viedlo pre iný trestný čin, pre obzvlášť závažný zločin vraždy sa viedlo ďalších cca osem mesiacov a v konaní pred súdom ešte ďalšie cca dva roky, obvinený preto mal, podľa názoru najvyššieho súdu, dostatok časového priestoru pre plné uplatnenie obhajoby, čo znamená, že k porušeniu jeho práva na obhajobu, a to ani zásadným spôsobom, z tohto pohľadu nedošlo.

Naplnenie dovolacieho dôvodu plynúceho z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku videl obvinený aj v tom, že súdy nižšieho stupňa (teda okresný a krajský súd) založili jeho vinu najmä a v rozhodujúcej miere na výpovedi utajeného svedka, a to bez toho, aby podrobili testu proporcionality potrebu utajenia svedka a potrebu zachovania práva obvineného na obhajobu, postupujúc v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou najvyššieho súdu a v rozpore s rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky. (S námietkami týkajúcimi sa nevysporiadania sa s dôkaznými návrhmi obvineného za účelom overenia dôveryhodnosti utajovaného svedka sa najvyšší súd už vyššie vysporiadal.).

Podľa § 136 ods. 2 Trestného poriadku, ak je dôvodná obava, že oznámením totožnosti, bydliska, prípadne miesta pobytu svedka je ohrozený jeho život, zdravie, telesná integrita alebo ak také nebezpečenstvo hrozí jemu blízkej osobe, môže sa svedkovi povoliť, aby neuvádzal údaje o svojej osobe. Na hlavnom pojednávaní však musí uviesť, ako sa oboznámil so skutočnosťami, o ktorých vypovedal. Materiály, ktoré umožňujú zistenie totožnosti takého svedka, sa ukladajú na prokuratúre a v konaní pred súdom u predsedu senátu. Do spisu sa zakladajú len vtedy, ak ohrozenie pominie. Aj takému svedkovi v prípade potreby možno položiť otázky o okolnostiach, ktoré sa týkajú jeho hodnovernosti, a tiež otázky týkajúce sa jeho vzťahu k obvinenému alebo poškodenému.

Podľa § 136 ods. 3 Trestného poriadku (v znení účinnom v čase vykonávania výsluchu utajeného svedka - 20. apríla 2015) pred výsluchom svedka, ktorého totožnosť má zostať utajená, vykoná orgán

činný v trestnom konaní a súd v záujme ochrany svedka podľa potreby opatrenia, ako sú najmä zmena vzhľadu a hlasu svedka, prípadne vykoná jeho výsluch s využitím technických zariadení vrátane na prenos zvuku a obrazu.

Inštitút takzvaného utajeného (prípadne anonymného) svedka bol do právnej úpravy obsiahnutej v Trestnom poriadku začlenený vyššie citovanými ustanoveniami vzhľadom na narastajúce závažné formy trestnej činnosti, ako aj na ohrozenia, ktoré vznikajú pri vyšetrowaní najmä násilných, ale aj teroristických trestných činov, pričom je nutné v tejto súvislosti počítať s tým, že v trestnom konaní treba niektorých svedkov osobitne ochraňovať.

V prípade, ak by splnenie zákonnej povinnosti svedka svedčiť (§ 127 ods. 1 Trestného poriadku) bolo spojené s dôvodnou obavou z možného porušenia jeho základných práv alebo základných práv jemu blízkych osôb (právo na život, zdravie, telesnú integritu) je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní prípadne súdu, využiť oprávnenia a inštitúty vyplývajúce buď z Trestného poriadku alebo osobitného predpisu, teda zákona č. 256/1998 Z. z. o ochrane svedka a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej tiež „zákon o ochrane svedka“) tak, aby dôvodná hrozba pre zachovanie práva na život, zdravie a telesnú integritu svedkov a im blízkych osôb, bola eliminovaná alebo celkom vylúčená, pritom dôvodnú obavu v zmysle § 136 ods. 2 Trestného poriadku, treba chápať ako vyšší stupeň tiesnivého pocitu zo zla, ktoré svedkovi hrozí, pričom nie je potrebné, aby takáto obava skutočne aj vznikla, ale stačí už možnosť vzniku takejto dôvodnej obavy. V tejto súvislosti sa však zároveň žiada uviesť, že pre zaradenie svedka do programu ochrany podľa zákona o ochrane svedka je potrebné, aby svedkovi v súvislosti s poskytnutím svedeckej výpovede hrozila dôvodná obava z ohrozenia života alebo zdravia vyššieho stupňa, ako to vyžaduje § 136 ods. 2 Trestného poriadku (teda utajenie totožnosti svedka), pritom takáto obava v prejedávanej veci zistená nebola.

Pokiaľ ide naopak o možnosť výsluchu anonymného svedka č. 1 inak ako prostredníctvom videokonferencie so zmenou hlasu a výzoru svedka, iné opatrenia, ako výsluch bez zmeny hlasu a výzoru (napríklad za plentou) sa aj podľa názoru najvyššieho súdu javia ako nedostatočné, keďže utajovaný svedok sa v blízkosti miesta činu zdržiaval nielen po náhodne krátky čas, ale po dlhšiu dobu (odškrabával námrazu zo zaparkovaného osobného motorového vozidla v blízkosti miesta činu, teda na uvedené miesto, musel prísť už podstatne skôr), mohol by byť, či už podľa tváre alebo hlasu opoznaný buď obvineným alebo jeho rodinnými príslušníkmi.

Obvinenému je potrebné prisvedčiť, že Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí publikovanom v Zbierke pod číslom 54/2013 konštatoval, že právo na spravodlivé súdne konanie je ústavným právom občana a nemožno ho obetovať účelovosti, zásada vyjadrená aj v čl. 6 ods. 1 a 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a v § 2 ods. 10, vete tretej Trestného poriadku vyžaduje, aby obvinený a ak má obhajcu, jeho obhajca mal primeranú a vhodnú príležitosť na výsluch a spochybnenie svedka proti obvinenému počas výpovede, aj v neskoršom štádiu, ak zásady spravodlivého súdneho procesu požadujú, aby sa záujmy obhajoby vyvažovali záujmami svedkov alebo poškodených predvolaných svedčiť, je nevyhnuté, aby sa s dôkazmi získanými prostredníctvom utajovaných svedkov zaobchádzalo s výnimočnou opatrnosťou, usvedčenie páchatel'a sa preto nemôže zakladať výhradne alebo v rozhodujúcej miere na výpovedi utajovaného svedka. Obdobne aj Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze z 22. septembra 2011, sp. zn. IV. ÚS 268/2011 vyslovil, že uznanie za vinného odsudzujúcim rozsudkom založené v zásade len na výpovediach utajovaných svedkov nezodpovedá požiadavkám vyplývajúcim zo základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej tiež „Dohovor“).

Vyššie uvedené rozhodnutia vychádzajú najmä z rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej tiež „ESLP“) vo veciach Doorson proti Holandsku z 26. marca 1996 a Van Mechelen a ostatní proti Holandsku z 23. apríla 1997, avšak ani rozhodovacia činnosť ESLP nie je nemenná a od prípadu k prípadu sa vyvíja a mení. V neskoršom rozhodnutí Veľkej komory vo veci Al-Khawaja a Tahery proti Spojenému Kráľovstvu z 15. decembra 2011, týkajúceho sa síce neprítomných, nie utajených

(anonymných) svedkov, avšak aj keď tieto situácie nie sú úplne totožné, v základných princípoch sa nelíšia, pretože obe môžu potenciálne znevýhodniť obvineného, ESĽP načrtol trojbodový test zlučiteľnosti usvedčenia páchatel'a na podklade výsluchu takéhoto svedka s čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d) Dohovoru pozostávajúcom v troch krokoch. V prvom kroku musí súd zistiť, či existoval závažný dôvod pre utajenie totožnosti svedka, v druhom kroku musí súd posúdiť, či výsluch takéhoto svedka bol výlučným alebo rozhodujúcim základom pre odsúdenie obvineného a v treťom kroku je potrebné zistiť, či existovali dostatočné vyvažujúce faktory, vrátane silných procesných záruk, ktoré kompenzovali problémy spôsobené obhajobe v dôsledku prijatia takejto výpovede a či zaistili, že konanie ako celok bolo spravodlivé. V uvedenom rozsudku Veľkej komory sa ESĽP odchýlil od pravidla výlučného, či rozhodujúceho dôkazu zakotveného v jeho skorších rozhodnutiach a v následných rozhodnutiach (napríklad vo veci Schatschschwili proti Nemecku z 15. decembra 2015) ESĽP použil diferencovaný prístup k jednotlivým krokom testu (pripustil možnosť zmeny poradia použitia jednotlivých krokov vyššie uvedeného trojbodového testu, či upustenie od niektorého z nich).

Aj podľa názoru najvyššieho súdu v prejednávanej veci existovali závažné dôvody založené na konkrétnych skutočnostiach, ktoré opodstatňovali utajenie identity svedka č. 1 a dôvodnú obavu, že oznámením jeho totožnosti, bydliska, prípadne miesta pobytu bude ohrozený jeho život, zdravie alebo telesná integrita. Okrem skutočnosti, že obvinený sa v minulosti opakovane dopúšťal trestnej činnosti násilného charakteru, vyššie uvedenú obavu v prejednávanej veci vyvoláva aj konanie obvineného bezprostredne po skutku, keď obvinený bez akejkoľvek provokácie, fyzicky (údermi do tvare a tela) napadol aj jemu dovedy neznámeho svedka Mgr. J. O. a následne násilím poškodil výťah bytového domu, v tejto súvislosti nemožno taktiež odhliadnuť od správy z miesta trvalého bydliska obvineného, podľa ktorej má povest' agresívneho, konfliktného človeka a problematickeho suseda a v neposlednom rade nie je možné taktiež opomenúť, že svedkovi J. U. vypovedajúcemu v neprospech obvineného boli zasielané výhražné anonymné listy, v ktorých bolo pod hrozbou smrti od svedka požadované, aby zmenil výpoveď v prospech obvineného, pritom z pohľadu obavy o život a zdravie svedka je nepodstatné, kto v skutočnosti tieto listy písal a zasielal, podstatné je, že boli namierené proti osobe vypovedajúcej v neprospech obvineného.

Výsluch utajeného svedka č. 1 bol pre odsúdenie obvineného aj keď nie výlučným, každopádne ale rozhodujúcim dôkazom, pretože bez uvedeného dôkazu by vina obvineného nebola konštatovaná.

Zároveň však aj podľa názoru najvyššieho súdu v prejednávanej veci existovali dostatočné vyvažujúce faktory, vrátane silných procesných záruk, ktoré kompenzovali problémy spôsobené obhajobe v dôsledku prijatia takejto výpovede, ktoré zaistili, že konanie ako celok bolo spravodlivé. Obvinenému bola poskytnutá možnosť predostrieť vlastnú verziu prejednaných udalostí a spochybniť vierohodnosť utajeného svedka, a to aj poukázaním na nezrovnalosti v jeho tvrdeniach (na hlavnom pojednávaní konanom súdom prvého stupňa 20. apríla 2015), pričom svedok rozpory vo svojich tvrdeniach, na ktoré bolo poukázané logickým a akceptovateľným spôsobom odôvodnil, obvinenému a jeho obhajcovi bolo umožnené utajeného svedka (na už spomínanom hlavnom pojednávaní s využitím technického zariadenia na prenos zvuku a obrazu vrátane modulácie výzoru a hlasu a za prítomnosti náhradného sudcu) vypočuť, klásť mu otázky (čo obvinený a obhajca aj využili) vrátane otázok týkajúcich sa hodnovernosti tohto svedka alebo jeho pomeru k obvinenému, pričom utajený svedok na otázky, či už prokurátora, obvineného alebo jeho obhajcu v rámci konania pred súdom, podrobne opísal, kedy a za akých okolností pozoroval priebeh skutku, svoj vzťah k obvinenému, ako aj spôsob ako zistil totožnosť obvineného, obhajcovi bolo umožnené vypočuť utajeného svedka aj v prípravnom konaní, túto možnosť však obhajca bez uvedenia dôvodu nevyužil, výpoveď utajeného svedka bola podporená ďalšími vo veci vykonanými dôkazmi, a to zvukovým záznamom telefonického hovoru na linku 112, v ktorom utajený svedok bezprostredne po skutku popísal prejednanú udalosť ako vysotenie z balkóna, nie samovražedný skok, správou hydrometeorologického ústavu, ktorá potvrdila vyjadrenie utajeného svedka v tom smere, že v kritický deň mal na skle osobného motorového vozidla námrazu, znaleckým posudkom MUDr. Jaroslava Ivana, ktorý konštatoval drobné odreniny na hrudníku, ktoré mohli vzniknúť uchopením úderom, kontaktom, pritom utajený svedok uvádzal, že videl ako obvinený sotil poškodeného rukami do hrude, výpoveďou svedkyne P. U., ktorá počula krik z bytu, svedka Mgr. J. O., ktorý vnímal vzniknutú

situáciu ako emotívnu a v neposlednom rade aj svedka J. U., ktorému obvinený povedal, že otca zabil, okresný súd taktiež v dôvodoch svojho rozhodnutia vysvetlil, prečo považoval dôkaz výsluchom utajeného svedka za spoľahlivý (detailný podrobný popis skutku len s drobnými nepodstatnými rozpormi, logický súlad s ostatnými vo veci vykonanými dôkazmi), ako to už bolo vyššie uvedené, prečo nevyhovel návrhom obhajoby na vykonanie dôkazov za účelom preverenia pravdivosti tvrdení utajeného svedka a prečo neuveril výpovediam svedkýň T. U. a J. A., ktoré vypovedali v jeho prospech (pre závažné rozpory v ich tvrdeniach a zníženú vierohodnosť zistenú aj znaleckým dokazovaním).

Na podklade uvedeného dospel najvyšší súd k záveru, že trestné konanie, ktoré bolo proti obvinenému vedené možno pokladať ako celok za spravodlivé v súlade s čl. 6 ods. 1 Dohovoru a usvedčenie obvineného aj na podklade výsluchu utajeného svedka č. 1 za zlučiteľné aj s právom obvineného vypočúvať alebo nechať vypočúvať svedkov proti sebe podľa čl. 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru.

Ani vyššie uvedenými námietkami preto obvinený dovolací dôvod plynúci z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nenaplnil.

Vzhľadom na to, že obvinený N. T. skutočnosťami, ktoré uviedol vo svojom dovolaní, zjavne nenaplnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) a písm. i) Trestného poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí jeho dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.